

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupeného Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem, se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. srpna 2012, č. j. OAM-332/LE-BE02-P12-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. února 2013, č. j. 29 Az 17/2012 – 43,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností ze dne 15. března 2013, doplněnou dne 14. května 2013, žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. února 2013 č. j. 29 Az 17/2012 – 43 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. srpna 2012 č. j. OAM-332/LE-BE02-P12-2011. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana žadateli podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, pro nedůvodnost neuděluje.

[2] Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zabýval se, stejně jako žalovaný, jednotlivými zákonnými důvody mezinárodní ochrany, jež přicházejí v úvahu. Uvedl, že žalobce je ženatý s občankou ČR, s níž však podle její výpovědi nikdy společnou domácnost nesdílel, ani o tom neuvažují, v letech 1996-2001 žil v ČR, pak v Tunisu, který opustil, od května do července 2011 v Itálii, pak opět v ČR, nikdy nebyl politicky organizován. V Tunisku mu údajně hrozí pronásledování a vyhrožování ze strany bratrských muslimů, které udal policii, prý mu pak vyhrožovali.

[3] K možnosti udělit azyl podle § 12 zákona o azylu krajský soud konstatoval, že žalobce neuvedl, a ani soud tento důvod neshledal, že by ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatnění politických práv a svobod, tudíž ani nelze tvrdit, že by z těchto důvodů mohl být pronásledován. K tvrzeným hrozbám ze strany osob, které za bývalého režimu udal policii, krajský soud poznamenal, že šlo o tvrzení velmi vágní, okolnosti ani tyto osoby blíže neurčil, pouze uvedl, že zbili jeho bratra a stěžovateli vyhrožovali, nikdy se však nepokusil využít ochranu tuniských orgánů. Krajský soud dospěl k závěru, že rozpory ve výpovědích stěžovatele při různých příležitostech, např. pokud jde o otázku cestovního dokladu, a stupňování obtíží svědčí o nevěrohodnosti žalobcem uváděných informací. Poznamenal dále, že o ochranu nepožádal bezprostředně po přicestování do České republiky, učinil tak až po svém zadržení, kdy mu hrozilo správní vyhoštění, předtím ilegálně pobýval cca dva měsíce u přátel v Itálii.

[4] Krajský soud, při přezkoumávání obdobně strukturovaného rozhodnutí žalovaného, se dále zabýval důvody udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a 14 zákona o azylu, tj. azylu za účelem sloučení rodiny a humanitárního azylu, a posléze též důvody pro udělení doplňkové ochrany, resp. doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14a a 14b zákona o azylu. Ani zde žádné důvody k vyhovění žalobě neshledal, s poukazem na absenci faktických rodinných vazeb v České republice, jak bylo doloženo i výpovědí jeho manželky, potvrzenou koneckonců i shodnou výpovědí žalobce.

[5] V kasační stížnosti podané z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatel vůbec neargumentoval, že by jeho kasační stížnost byla přijatelná podle § 104a s. ř. s., ani neuvedl, proč či jak přesahuje svým významem jeho vlastní zájmy. K jednotlivým důvodům kasační stížnosti stěžovatel uvedl v podstatě totéž, co tvrdil před krajským soudem – namítal, že v řízení před žalovaným obstarané a použité zprávy o situaci v Tunisku se věnují pouze porevolučním politickým změnám a neposkytují informace o reálných schopnostech a ochotě státu poskytovat ochranu před násilím, zejména osobám, které spolupracovaly s minulým režimem, tudíž závěr žalovaného, že žalobci nic nebránilo vyhledat pomoc u tuniských orgánů, nemá oporu ve spisech. Proto měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Ze stejných důvodů je dle stěžovatele nepřezkoumatelný i rozsudek krajského soudu. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 48/2008 - 57 ze dne 31. října 2008, podle něhož *„fyzická likvidace spadá pod pojem mučení“* s tím, že Tunisko není schopno stěžovateli poskytnout efektivní ochranu.

[6] K podané kasační stížnosti se vyjádřil rovněž žalovaný, který krom toho, že setrval na svém rozhodnutí, jež považuje za zákonné a řádně odůvodněné, poukázal především na nevěrohodnost tvrzení stěžovatele, na nichž vystavěl svůj příběh, jímž odůvodňuje svou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a na absenci pokusu řešit tvrzené problémy u státních orgánů Tuniska, s nimiž jinak v kontaktu byl.

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namíste kasační stížnost odmítnout bez

odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[8] Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu (např. usnesení ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Stran přesahu vlastních zájmů stěžovatel netvrdil vůbec nic; subjektivní přesvědčení o míře závažnosti tvrzených pochybení krajského soudu se týká pouze vlastního zájmu žalobce a není vůbec důvodem, jenž by mohl založit jeho přesah, natož přesah svým významem podstatný, pokud současně není podloženo objektivním zjištěním o hrubých procesních a hmotněprávních pochybeních krajského soudu a jejich zásadní systémovou závažností. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. května 2006 č. j. 2 Azs 40/2006-57, *„případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“* Nejvyšší správní soud žádná pochybení v tomto směru, natož zásadní pochybení systémového rázu, v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal. K odkazu na judikaturu Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel nikdy netvrdil, že by byl v Tunisku fyzicky napaden nebo že by mu dokonce hrozila fyzická likvidace; jak poznamenal žalovaný, vágně deklarovaným důvodem opuštění vlasti byl strach z lidí, jež prý udal policii, podloženost těchto obav však stěžovatel nijak nekonkretizoval.

[9] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročez kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu